

Andrzej Marian Zbyszewski, MARIAN, urodzony 10 IV 1914 r. w Krakowie, syn Włodzimierza i Kazimiery ze Stamirowskich. Po I wojnie światowej przybył z rodziną do Przecławia, a następnie mieszkał w Borowej. Absolwent Państwowego Gimnazjum im. S. Konarskiego w Mielcu, maturę zdał w 1932 r. W okresie szkolnym wstąpił do Drużyny Harcerzy im. księcia Józefa Poniatowskiego i w latach 1929?-1932 pełnił funkcję jej drużynowego. Wziął udział w Zlocie Skautów Słowiańskich w Pradze w 1931 r. Uprawiał różne dyscypliny sportowe i turystykę. Organizował też zajęcia sportowe w Borowej. W 1932 r. rozpoczął studia matematyczne na Uniwersytecie Jagiellońskim w Krakowie. Kontynuował działalność harcerską i w 1933 r. został mianowany przybocznym Komendanta Chorągwi Krakowskiej. Ze względów finansowych przerwał studia i rozpoczął służbę wojskową. Ukończył Szkołę Podchorążych Rezerwy Artylerii we Włodzimierzu Wołyńskim, a następnie Szkołę Podchorążych w Toruniu i otrzymał patent oficerski. W czasie służby zawodowej w 2. Pułku Artylerii Lekkiej w Kielcach został awansowany na stopień podporucznika. Uczestniczył w kampanii wrześniowej 1939 r. jako przewodniczący komisji poborowej, a później – dowódca baterii artylerii lekkiej. Walczył m.in. pod Kockiem (2-5 X) jako oficer ogniowy i zwiadowczy w Samodzielnej Grupie Operacyjnej „Polesie”, dowodzonej przez gen. Franciszka Kleeberga i był dwukrotnie ranny. Za odwagę na polu walki został odznaczony Krzyżem Srebrnym Virtuti Militari. Po kapitulacji został wzięty przez Niemców do niewoli i skierowany do Oflagu II C w Woldenbergu. W czasie ewakuacji obozu (24 I 1945 r.) uciekł i po wielu trudach dotarł do wyzwolonego już Krakowa. Po zgłoszeniu się do RKU otrzymał urlop i odwiedził Borową, gdzie dowiedział się o tragicznej śmierci ojca w czasie bombardowania przez niemieckie samoloty. Po weryfikacji powrócił do zawodowej służby wojskowej. Był m.in. wykładowcą w Centralnej Szkole Oficerów w Łodzi, kierownikiem działu zagranicznego „Żołnierza Wolności” oraz zastępcą szefa gabinetu Ministra Obrony Narodowej. Na emeryturę przeszedł w 1976 r. Posiadał stopień pułkownika. Wyróżniony m.in. Krzyżem Komandorskim OOP. Zmarł 28 VII 1994 r. Spoczywa na Cmentarzu Wojskowym na Powązkach w Warszawie.